УДК 811.161.2’38:159.942
DOI https://doi.org/10.32782/2522-4077-2026-218-5

ПСИХОЛІНГВІСТИЧНІ ПАРАМЕТРИ РЕКУРЕНТНОСТІ В СИТУАЦІЯХ КОГНІТИВНОГО ДИСОНАНСУ ТА АФЕКТУ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ І. ЧОРНОГО «КРИВАВЕ СУСЛО»)

PSYCHOLINGUISTIC PARAMETERS OF RECURRENCE IN SITUATIONS OF COGNITIVE DISSONANCE AND AFFECT (BASED ON I. CHORNYI’S NOVEL “BLOODY BREW”)

Гончарук О. М.,
orcid.org/0000-0003-1787-5244
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри мовної підготовки
Харківського національного університету внутрішніх справ

У статті здійснено комплексний психолінгвістичний та когнітивно-прагматичний аналіз функціонування лінгвальної рекурентності в індивідуально-авторському дискурсі Ігоря Чорного на матеріалі роману «Криваве сусло». Актуальність дослідження зумовлена недостатньою експлікованістю психолінгвістичного виміру рекурентності в сучасному художньому наративі, зокрема в жанрі історичного детективу, де жанрова специфіка поєднання раціонального детективного пошуку з містично-релігійною атмосферою створює унікальне середовище для вербалізації граничних емоційних станів. Об’єктом дослідження є мовлення персонажів і емоційний наратив оповідача; предметом – структурні та прагматичні параметри рекурентних моделей (лексичних повторів, анафор, синтаксичного паралелізму). За результатами аналізу виокремлено три основні моделі: рекурентність розщепленої ідентичності в ситуації екзистенційного вибору (когнітивний дисонанс); рекурентність молитви як механізм автосугестії та психологічної стабілізації; ітеративна рекурентність у ситуаціях детективної когнітивної апорії. Доведено, що мовна надмірність у зонах психоемоційного напруження втрачає декоративну функцію, стаючи прямим репрезентантом глибинних зрушень у когнітивній системі мовця. Установлено, що ступінь афективної дестабілізації є оберненопропорційним до крокової дистанції між рекурентами: що вищий рівень афекту – то щільніше зациклюється рекурентний ланцюжок, фіксуючи нульовий крок рекурентності. Перспективи подальших досліджень пов’язані з математично-лінгвістичним моделюванням крокової дистанції рекурентів на матеріалі наступних частин трилогії та порівняльним аналізом психолінгвістичних маркерів емоцій у різних авторських стилях.

Ключові слова: рекурентність, когнітивний дисонанс, афект, психолінгвістика, художній дискурс, анафора, синтаксичний паралелізм.

The article presents a comprehensive psycholinguistic and cognitive-pragmatic analysis of lingual recurrence in Ihor Chornyi’s individual authorial discourse based on his novel “Bloody Brew”. The relevance of the study is determined by the insufficient explication of the psycholinguistic dimension of recurrence in contemporary literary narrative, particularly within historical detective fiction, where the combination of rational inquiry with a mystical-religious atmosphere creates a unique environment for verbalizing extreme emotional states. The object of the study is the characters’ speech and the emotionally marked narrator’s discourse; the subject is the structural and pragmatic parameters of recurrent models (lexical repetitions, anaphors, syntactic parallelism). Three primary models are identified: recurrence of split identity in situations of existential choice (cognitive dissonance); recurrence of prayer as a mechanism of autosuggestion and psychological stabilization; iterative recurrence in situations of detective cognitive aporia. It is demonstrated that linguistic redundancy in zones of psychoemotional tension loses its decorative function, becoming a direct representative of deep shifts in the speaker’s cognitive system. The degree of affective destabilization is shown to be inversely proportional to the step distance between recurrents: the higher the level of affect, the more tightly the recurrent chain loops, fixing a zero recurrence step. Further research is envisioned in mathematical-linguistic modelling of recurrent step distance and comparative analysis of psycholinguistic emotion markers across different authorial styles.

Key words: recurrence, cognitive dissonance, affect, psycholinguistics, literary discourse, anaphor, syntactic parallelism.

© Гончарук О. М., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Постановка проблеми. Сучасна лінгвістична парадигма характеризується виразним антропоцентричним та психолінгвістичним спрямуванням, у межах якого мовлення розглядається не просто як статична знакова система, а як динамічне віддзеркалення когнітивно-психічних процесів суб'єкта. Особливої ваги у цьому контексті набуває дослідження експресивного та сугестивного потенціалу художнього тексту, де вербалізація граничних емоційних станів (афекту, страху, шоку) або ментальних криз (когнітивного дисонансу) [1] вимагає від автора трансформації стандартних мовних моделей.

Головним лінгвальним механізмом передачі таких станів в індивідуально-авторському дискурсі виступає лінгвальна рекурентність (різновікова й різнорівнева система повторів) [2]. Традиційно мовну надмірність у художній літературі досліджували крізь призму стилістики чи поетики (як засіб створення ритму чи орнаментальності). І все ж таки психолінгвістичний вимір рекурентності залишається недостатньо висвітленим. Коли людина перебуває в стані емоційного стресу чи інтелектуального ступору, її когнітивна система зазнає критичного навантаження. Відповідно до закону обмеженості оперативної пам'яті (відомого як закон «гаманця Міллера»), свідомість неспроможна обробляти розлогі, логічно вибудовані предикативні ланцюжки. Як наслідок, лінійна структура мовлення руйнується, стискаючи «крок» між рекурентами (R0 → R1→ R2…) до мінімуму і зациклюючи ментальні слоти навколо одного тригера.

Роман Ігоря Чорного «Криваве сусло», написаний у жанрі історичного детективу, пропонує унікальний і репрезентативний емпіричний матеріал для аналізу зазначеної проблеми. Специфіка жанру, що поєднує раціональний детективний пошук із містично-релігійною атмосферою та емоційною напругою, зумовлює постійне перебування персонажів у стані ментального збудження. Дослідження рекурентних виявів як психолінгвістичного інструменту моделювання емоційної дестабілізації в сучасному художньому дискурсі є актуальним і перспективним для розвитку теорії тексту, психолінгвістики та когнітивної лінгвістики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження механізмів генерації мовлення в екстремальних емоційно-ментальних станах (афект, страх, фрустрація) належить до класичних і водночас найбільш динамічних напрямів психолінгвістики. Когнітивне підґрунтя аналізу мовленнєвої надмірності в умовах перевантаження свідомості традиційно спирається на концепцію Дж. Міллера [3], який експериментально визначив межі людської оперативної пам'яті («магічне число сім плюс-мінус два»). За умов психічного стресу чи когнітивного дисонансу цей ментальний обсяг («гаманець Міллера») зазнає критичної компресії [4], що неминуче деформує поверхневу структуру мовленнєвого коду.

Біля витоків психолінгвістичного аналізу деструкцій та емоційних станів у мовленні стояв Ч. Осгуд [5], чиї праці з психолінгвістичного моделювання тривоги та вимірювання емоційного значення заклали підвалини для вивчення мовленнєвих маркерів психічного напруження. У свою чергу, представник когнітивного напряму психолінгвістики Дж. Брунер [6] детально досліджував вплив внутрішніх настанов, страхів та очікувань суб'єкта на процеси сприйняття й вербалізації реальності, переконавши, що емоційний стан безпосередньо керує селекцією мовних одиниць. Психологічні параметри емоцій та їхній вплив на когнітивні процеси докладно описані у фундаментальній праці К. Ізарда [7], а також в аналізі вербалізації емоцій у художньому дискурсі [8].

У вітчизняному науковому просторі психолінгвістичні параметри текстової діяльності, смислового сприйняття та функціонування мовця в різних ментальних станах активно розробляються у працях Н. Чепелєвої та представників її школи [9], де текст розглядається як когнітивно-психологічний феномен, а також у дослідженнях психолінгвістичної діагностики [10, 11]. Окремі аспекти рекурентності як фонетично та стилістично маркованого явища художнього дискурсу розглядалися й у попередніх розвідках автора цієї статті [12].

Проте, попри значний теоретичний масив у сфері психолінгвістики емоцій, категорія лінгвальної рекурентності рідко ставала об'єктом прицільного психолінгвістичного аналізу на матеріалі сучасного історико-детективного художнього дискурсу. Питання про те, як саме

авторська інтенція використовує рекурентні моделі для штучної фіксації афективних станів та когнітивного дисонансу персонажів, у тому числі через призму наративної логіки [13], залишається відкритим, що й зумовлює актуальність нашого дослідження.

Метою статті є представлення, класифікація та лінгвокогнітивний опис моделей лінгвальної рекурентності як психолінгвістичного інструменту вербалізації змінених емоційно-ментальних станів.

Матеріалом дослідження є роман Ігоря Чорного «Криваве сусло» – перша частина історико-детективної трилогії, дія якої розгортається у Вінниці 1762 року. Жанрова специфіка твору – поєднання історичної стилізації з детективним сюжетом – створює насичене психоемоційне середовище: внутрішні монологи персонажів, діалоги в ситуаціях загрози, молитви, афективні зриви. Саме ці зони високого напруження є джерелом ілюстративного матеріалу. Об'єктом аналізу виступає мовлення персонажів та емоційний наратив оповідача, предметом – моделі лінгвальної рекурентності (лексичні повтори, анафори, синтаксичний паралелізм) як маркери когнітивного дисонансу, афекту та релігійної сугестії.

Виклад основного матеріалу. Системний аналіз емпіричного матеріалу роману Ігоря Чорного «Криваве сусло» крізь призму психолінгвістичного виміру дозволив установити, що лінгвальна рекурентність у художньому наративі історичного детективу не є виключно декоративним чи ритмоутворюючим елементом поетики. Вона функціонує як представник глибинних когнітивних і психоемоційних зсувів у свідомості персонажів. Залежно від типу ментального стану, характеру інтенції мовця та ступеня дестабілізації його психіки, рекурентні структури вибудовують текст за трьома основними моделями.

Модель 1: рекурентність розщепленої ідентичності в ситуації екзистенційного вибору. Детективний сюжет роману постійно ставить головного героя перед ситуаціями, де його подвійна природа, чернеча і світська, вступає у непримиренний конфлікт. У моменти граничного вибору свідомість персонажа не здатна інтегрувати два несумісних «я» в єдину когнітивну картину. Лінгвальним виявом цього стану є рекурентність займенника-носія, який почергово активує два альтернативні фрейми ідентичності, не дозволяючи жодному з них стати домінантним.

Когнітивно-прагматичний механізм моделі базується на семантичному роздвоєнні: той самий займенник ВІН стає носієм двох несумісних ідентичностей, що існують паралельно під спільним референтом. Структурно модель вибудовується через рекурентність займенника-носія при зміні предикативного змісту, синтаксичний паралелізм з протилежним семантичним наповненням і антитезу як кульмінаційний засіб унаочнення дисонансу. Розглянемо приклад [14, с. 92]:

«Він – чернець, брат Каетан, який присягав на вбогість і послух. Він має обов'язок перед Отто, перед обителлю, перед таємницею вбитого писаря. Але він також – Каетан Подгурський, останній із їхнього роду, в чиїх жилах тече вогонь, а не свячена вода».

Рекурентний ланцюжок виглядає так:

Когнітивний дисонанс → ВІН (чернець) (R0) → ВІН (шляхтич) (R1) → ВІН (Каетан Подгурський) (R2) → Антитеза (вогонь ↔ свячена вода) → Неможливість вибору

Перше введення (R0) «Він – чернець» активує когнітивний фрейм ЧЕРНЕЧОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ: соціальна роль, обітниця, інституційна належність. Крок R1 розгортає цей фрейм через синтаксичний паралелізм («перед Отто, перед обителлю, перед таємницею»), де триразове «перед» утворює власний рекурентний мікроланцюжок, що нагромаджує тягар відповідальності. Крок R2 є переломним: сполучник «але» маркує когнітивний злам – той самий займенник «він» тепер активує альтернативний фрейм СВІТСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ. Два фрейми не замінюють один одного, а існують одночасно під спільним займенником, що є лінгвальним виявом когнітивного дисонансу розщепленої ідентичності. Антитеза «вогонь – свячена вода» є семантичною кульмінацією: два несумісних образи зіштовхуються в одному реченні, виявляючи внутрішній конфлікт через природні стихії. Отже, маємо такий ефект: рекурентність займенника ВІН виконує парадоксальну функцію – одночасно об'єднує і роз'єднує два «я»

персонажа. Читач утримує обидва фрейми в оперативній пам'яті завдяки спільному займеннику-носію, що моделює психологічний стан неможливості вибору. Мовна надмірність є тут точним психолінгвістичним інструментом: вона не дозволяє ані герою, ані читачеві зупинитися на одній ідентичності.

Модель 2: рекурентність смиренної молитви: автосугестія та літургійний транс. Специфіка художнього простору роману «Криваве сусло», де вагоме місце посідає чернечий світ Поділля XVIII століття, зумовлює активне функціонування моделей релігійної рекурентності. На відміну від хаотичного афективного зациклення, ця модель є свідомо структурованою і виконує функцію психологічної стабілізації в момент екзистенційного потрясіння.

Когнітивно-прагматичний механізм моделі базується на автосугестії (самонавіюванні). Персонаж використовує мовну надмірність як інструмент стабілізації власного психічного стану через уповільнення темпорального ритму наративу. Структурно модель вибудовується через жорстку анафоризацію звернення до Бога у суміжних предикативних одиницях, білінгвальну рекурентність (латина → переклад) як ритмічний молитовний транс та ітерацію сталих літургійних формул-інваріантів. Крокова дистанція тут є фіксованою і підпорядкованою ритму дихання або читання молитви. Рекурентні ланцюжки виконують роль когнітивного щита, який штучно відсікає зовнішній деструктивний шум, дозволяючи мовцеві утримати контроль над свідомістю. Подивимось на приклад [14, с. 305]:

«De profundis clamavi ad Te, Domine… – тихий, але чистий голос семінариста поплив над зануреним у темряву парком. – З глибини кличу до Тебе, Господи… Господи, почуй мій голос. […] Requiem aeternam dona ei, Domine… Вічний спокій даруй йому, Господи, і світло вічне нехай йому світить».

У наведеному фрагменті функціонують три взаємопов'язані рекурентні ланцюжки, що моделюють стан смиренної молитви як психолінгвістичного механізму стабілізації.

Рекурентний ланцюжок 1 – анафора ГОСПОДИ/DOMINE:

Екзистенційне потрясіння → Domine (R0) → Господи (R1) → Domine (R2) → Господи (R3) → Літургійний транс → Психологічна стабілізація

Перше введення R0 (латинське «Domine») активує когнітивний фрейм ЛІТУРГІЙНОГО ПРОСТОРУ: молитва розпочинається мовою церкви, що одразу задає ритуальний напрям. Крок R1 «Господи» є перекладним відлунням того самого звернення, що реалізує білінгвальну рекурентність: латина і українська чергуються як два регістри одного молитовного потоку. Кроки R2–R4 закріплюють анафоричний ритм – звернення до Бога повертається п'ять разів, жодного разу не отримуючи відповіді, але й не вимагаючи її.

Рекурентний ланцюжок 2 – рекурентність ЙОМУ:

даруй йому (R0) → нехай йому світить (R1)

Займенник «йому» повертається двічі у паралельних конструкціях, зберігаючи анонімність молитви: герой молиться не за злочинця і не за жертву в соціальному сенсі, а за «зломленого сина» – людину в її найбільш вразливому вимірі. Рекурентність займенника без імені є прагматично значущою: вона універсалізує молитву, виводячи її за межі конкретного детективного контексту.

Рекурентний ланцюжок 3 – білінгвальна рекурентність:

латина (R0) → українська (R1) → латина (R2) → українська (R3)

Ритмічне чергування латинської літургійної формули і її українського відповідника є унікальним виявом рекурентності на рівні мовного коду. Латина задає сакральний напрям і дистанцію від афекту, а переклад наближає молитву до особистого переживання. Їхнє чергування моделює медитативний транс: свідомість коливається між ритуальним і особистим, між вічним і миттєвим. В результаті маємо такий ефект: три рекурентні ланцюжки функціонують як єдина психолінгвістична система автосугестії. На відміну від богоборчого афекту, де рекурентність поглиблює руйнування, тут вона виконує протилежну функцію – будує когнітивний щит між героєм і жахом побаченого. Кожне повернення до «Господи» є кроком назад від хаосу

до порядку, від афекту до смирення. Мовна надмірність є тут не надлишком, а рятівним механізмом: саме повторюваність молитовної формули утримує свідомість від розпаду.

Модель 3: спалах ітеративного мислення у ситуаціях когнітивного дисонансу.

Детективна домінанта твору передбачає постійну аналітичну діяльність персонажів, спрямовану на розкриття таємниці. Проте в моменти, коли нові виявлені факти прямо суперечать наявній логічній картині світу або релігійним догматам героїв, виникає стан когнітивного дисонансу. Психіка відмовляється приймати деструктивну інформацію, внаслідок чого мислення починає рухатися ітеративними колами.

Лінгвістичним виявом цієї ментальної апорії є фреймова рекурентність. Свідомість героя знову і знову повертається до однієї й тієї ж тези, яка повторюється через певні проміжки тексту, щоразу обростаючи новими модальними відтінками (сумнів, заперечення, гнів) [14, с. 222]:

«Подгурський стояв посеред келії, вдивляючись у темряву. Повітря після візиту сюди людей де Граса здавалося висмоктаним, наче в порожній пляшці з-під оцту. Відчуття того, що він – лише фігура на шахівниці, яку хтось невидимий пересуває вогкими підвалами Вінниці, ставало майже фізичним. Кожен його крок був передбачений, кожен порив – прорахований. Хтось прибрав закривавлений габіт, хтось викрав скриню, і цей «хтось» зараз насолоджувався тишею, що запала в обителі».

У наведеному фрагменті функціонують три взаємопов'язані рекурентні ланцюжки, що моделюють стан когнітивної апорії – ситуацію, коли свідомість персонажа фіксує систематичну дію невідомої сили, але не може її ідентифікувати.

Рекурентний ланцюжок 1 – рекурентність агента ХТОСЬ:

Детективний афект → ХТОСЬ невидимий (R0) → ХТОСЬ прибрав (R1) → ХТОСЬ викрав (R2) → цей «ХТОСЬ» (R3) → Ідентифікація агента недосяжна → Когнітивна апорія

Перше введення R0 («хтось невидимий пересуває») активує когнітивний фрейм НЕВІДОМОГО АГЕНТА: існує сила, що діє систематично, але залишається анонімною. Означення «невидимий» є прагматично ключовим – воно закріплює неможливість ідентифікації як онтологічну властивість загрози. Кроки R1 і R2 реалізують перелік конкретних дій («прибрав», «викрав»), де той самий невизначений суб'єкт щоразу отримує нове дієслово-предикат, але залишається анонімним. Це і є лінгвальним виявом детективної когнітивної апорії: дії відомі, виконавець – ні. Фінальний крок R3 – «цей «хтось»» з лапками – є кульмінацією: невідомий агент набуває статусу псевдоімені, що парадоксально фіксує його присутність через відсутність справжньої ідентичності.

Рекурентний ланцюжок 2 – анафора КОЖЕН:

Кожен його крок був передбачений (R0) → кожен порив – прорахований (R1)

Синтаксичний паралелізм двох речень із тотожною граматичною структурою («кожен + іменник + був + (діє)прикметник») реалізує рекурентність тотального контролю. Семантична градація від «передбачений» до «прорахований» моделює наростання усвідомлення: спочатку констатація факту контролю, потім його раціональне осмислення. Анафора КОЖЕН виконує психолінгвістичну функцію тотальності – жодного кроку, жодної дії поза системою контролю.

Рекурентний ланцюжок 3 – метафора ШАХІВНИЦІ як когнітивний фрейм:

фігура на шахівниці (R0) → хтось невидимий пересуває (R1) → кожен крок передбачений (R2) → кожен порив прорахований (R3) → насолоджувався тишею (R4)

Образ шахівниці є рамковим фреймом усього фрагменту: він вводиться одноразово, але семантично керує всіма наступними рекурентними кроками. «Хтось невидимий пересуває» – шахова метафора; «кожен крок передбачений» – шахова стратегія; «насолоджувався тишею» – позиція переможця після вирішального ходу. Таким чином, рекурентність реалізується не лише на лексичному рівні, а й на концептуальному – через послідовне розгортання єдиної метафоричної моделі. Врешті вимальовується такий ефект: три рекурентні ланцюжки функціонують як єдина психолінгвістична система когнітивної апорії. Свідомість персонажа фіксує докази системної дії («хтось», «кожен»), але не може інтегрувати їх у завершену картину – ідентифікація агента

залишається за межами досяжного. Мовна надмірність є тут точним інструментом моделювання детективного афекту: читач разом із героєм утримує в оперативній пам'яті наростаючий список дій невідомого і разом із ним стикається з неможливістю вийти за межі фрейму ХТОСЬ.

Висновки. У статті здійснено комплексний психолінгвістичний та когнітивно-прагматичний аналіз функціонування лінгвальної рекурентності в індивідуально-авторському дискурсі Ігоря Чорного на матеріалі його роману «Криваве сусло». Проведене дослідження дозволяє зробити висновок що лінгвальна рекурентність у сучасному історико-детективному художньому наративі виступає потужним психолінгвістичним інструментом моделювання та вербалізації змінених емоційно-ментальних станів персонажів (афекту, страху, молитовного трансу та когнітивного дисонансу). Мовна надмірність у зонах високого психічного напруження втрачає суто декоративну чи орнаментальну функцію, стаючи прямим структурним представником глибинних зрушень у когнітивній системі мовця. Під впливом психоемоційного або інтелектуального потрясіння обсяг свідомості різко звужується: людина втрачає здатність мислити розгорнуто і починає механічно повертатися до одних і тих самих слів та образів. Можна впевнено сказати, що ступінь психоемоційної дестабілізації або ментального перевантаження мовця є обернено пропорційним до довжини крокової дистанції між рекурентами. Чим вищим є рівень афекту чи паніки у персонажа, тим сильніше стискається текстова відстань між повторюваними елементами, фіксуючи нульовий крок рекурентності.

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямі вбачаємо у детальнішому математично-лінгвістичному моделюванні крокової дистанції рекурентів на матеріалі наступних частин історико-детективної трилогії Ігоря Чорного, а також у порівняльному аналізі психолінгвістичних маркерів емоцій в індивідуальних стилях різних сучасних авторів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Festinger L. A Theory of Cognitive Dissonance. Stanford : Stanford University Press, 1957. 291 p.

2. Пахолок З. О. Гносеологічний і онтологічний статус категорії повторюваності: мовний та мовленнєвий виміри. Луцьк : Вежа-Друк, 2013. 679 с.

3. Miller G. A. The Magical Number Seven, Plus or Minus Two: Some Limits on Our Capacity for Processing Information. Psychological Review. 1956. Vol. 63, № 2. P. 81–97. https://doi.org/10.1037/h0043158

4. Baddeley A. Working Memory. Science. 1992. Vol. 255, № 5044. P. 556–559. https://doi.org/10.1126/science.1736359

5. Osgood C. E., Sebeok T. A. (Eds.). Psycholinguistics: A Survey of Theory and Research Problems. Baltimore : Waverly Press, 1954. 307 p.

6. Bruner J. S., Postman L. Perception, Cognition and Behavior. Journal of Personality. 1949. Vol. 18. P. 14–31. https://doi.org/10.1111/j.1467-6494.1949.tb01229.x

7. Izard C. E. The Psychology of Emotions. New York : Plenum Press, 1991. 451 p.

8. Шульжук Н. В. Емоції у контексті проблемного поля когнітивно-дискурсної мовознавчої парадигми та антропозорієнтованої лінгводидактики. Наукові записки НУ «Острозька академія». Серія «Філологія». 2023. Вип. 17(85). С. 316–320. DOI: 10.25264/2519-2558-2023-17(85)-316-320

9. Чепелєва Н. В. Дискурсивне конструювання досвіду у контексті розвитку особистості : монографія. Київ : Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України, 2022. 194 с. URL: https://lib.iitta.gov.ua/731506/

10. Засєкіна Л. В., Засєкін С. В. Психолінгвістична діагностика. Луцьк : РВВ «Вежа» Волинського національного університету імені Лесі Українки, 2008. 188 с.

11. Калмикова Л. О., Калмиков Г. В., Лапшина І. М., Харченко Н. В. Психологія мовлення і психолінгвістика. Переяслав-Хмельницький : Фенікс, 2008. 235 с.

12. Гончарук О. М. Фонетичні прояви рекурентності в текстах українських письменників. Слобожанський науковий вісник. Серія: Філологія. 2025. № 9. https://doi.org/10.32782/philspu/2025.9.6

13. Herman D. Story Logic: Problems and Possibilities of Narrative. Lincoln : University of Nebraska Press, 2002. 477 p.

14. Чорний І. Криваве сусло. Вінниця : Нілан-ЛТД, 2026. 316 с. ISBN: 978-617-558-487-3.

Дата першого надходження статті до видання: 14.07.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 17.08.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 06.11.2026